

۲۵۶ - ای متمسک بذیل مبارک ربّ

جلیل

حضرت عبدالبهاء

نسخه اصل فارسی

۲۵۶ - ای متمسک بذیل مبارک ربّ جلیل

ای متمسک بذیل مبارک ربّ جلیل، در فجر بقا نیر اعظم جمال قدم بر ملکوت عالم اشراق فرمود. قومی منتبه این اشراق شدند و سر را از بالین خواب برداشتند و در آفاق منتشر شدند و به سیر و گشت حیاض و ریاض و مشاهده جمال آفتاب و اقتباس انوار یحساب و اکتساب فیوضات مشغول شده چشمی گشوده گوشه‌ی باز نموده روئی افروخته خوئی آموخته کاری ساخته جانی باخته جوشی زده شوری افکنده نورانی شده رحمانی گشته نفعه روحانی یافته پرتویزدانی گرفته در ظلّ وجه داخل شده ببقای حقّ واصل شده ذلک من فضل الله یؤتیه من یشاء. و حزبی در خواب غفلت مانده و در فراش ضلالت خفته در سکرات بیهوشی و غمرات نهار سرخوشی مست و مدهوش مانده کورکورانه محشور شده و کر و لال و نادان و جاهل و کاهل ظاهر گشته از فیوضات این بحر اعظم و اشراقات نیر اکرم محروم شده فبئس حال المحرومین و البهائم علیک.

ORIGINAL

AUDIO